Montpeller 16 de juliol de 1942.

Molt estimada: ens ha calgut sofrir la desil·lusió de passar dolors cap a Ginebra, èsser nosaltres a l'estació i' no veure'us. Gairebé! El tren para cinc minuts a nosaltres ens esperàvem en el lloc on solen escaure's les 1es i 2es dels trens, tornant a la màquina, però regiràrom tot sense trobar-vos, i al darrer moment, anant cap a la cua del tren, i just en el moment d'arrencar, veiem [illegible] cap allà, i una veu de dona que ens crida pel nostre cognom: era ella! Amb la vista us veiérau en parar. Fingué temps de donar-nos paquets de comestibles a una mainada que baixà allí, i que, per miracle, ens identificà.

Ahir vom rebre l'altra nota postal des de Ginebra, en la que ens dóna moltes bones impressions del tren exhaustat, que corroboren, augmentant-les, les que tu ens comunicares en la

tenia darrera carta. Ni hem entès fat seguit i esperem que ens escrigui més detalladament sobre aquests punts, que tant ens interessa. I també que el trobes millor?

Ara et diré una cosa que segurament et plourà: hem decidit anar a estiuejar dos mesos al Pirineu! Fot cosa forta, no fot bon d'estar pensi contratemps. Com que la sensitat de la dieta alimentícia, especialment en matèries nitrogenades, us fa sentir damunt els nostres costos, tenim projectat que Núria i Víctor vagin a passar agost i setembre a Andorra, amb el Samuel, que s'ha aferrat, i que ens volia a tots, però no hem gosat a acceptar. Però la Núria i jo pensem passar el mateix temps a Couflens, (Ariège) a pocs quilòmetres de Saint Girons. En aquest poblet s'hi han refugiat els Mias i els

Valldeoriola, en l'èxode obligat de
grandàvec, i els hem escrit que en hi
busquin una dispesa per aquell temps.
Esperem la resposta, i ajornarè un dia
la fromma d'aquesta carta, per si m'
arriba la seua, i aixi poguer donar
una definitiva impressió. Es un poblet
de 20 cases, unes 60 persones, sense
capellà, ni barber, ni ràdio, unes
cases com totes dos dies, però unes molt
bé vogues, bens i oueller, i per tant
unes molta llet, formatges, com
i fet el dematí. Es diu amics ens
diuen que mengem molt bé i que
fa fan millor espera, i fins el
Pere un dia que fa forma a criar
pouxa. Això, junt a que la
natura hi acompanya, unes vistes
de boscs de prats, valls, rieres, boscos,
i fet el repertori, ens ha fet semblà
a aquella pensada. Fet plegat, estarà,
suposem, a l'abast dels nostres

mitjons, car, entre els nostres, que
són cars, els teus germans despren-
dran poca cosa, i nosaltres dos, si
bé gastarem més, no anirem a ploga.
A casa ni dixi res perquè ens guanta
guiles, amb mires a l'hivern, tot
procurant-nos cap a la meta, que
un dia o altre es farà desitjar
casa com a pròxima. Per a la teva
informació sobre tot això, a més
de les habituals cartes quinzenals,
si la cosa fira endavant, rebràs
postals suplementàries que et
n'hi hauràn oportunament.

I una altra bona nova, encara que
ja pertany al passat: que el dia 14 de
juliol fórem convidats a sopar a casa
d'aquella família aristocràtica d'allí, de
la que la Xita t'ha parlat algunes vegades.
Són gent senzilla però molt fina, i feren
per a nosaltres moltes atencions, fins
que hi hagueren fingut ells, els

hauríem ofert una nit agradable —
inoblidable. Sabeu, com deia, amb en
Sarbe hi anàvem a sopar. Res de par-
ticular, però abundant, més que hi
i molt ben fet. ~~Tot~~ I tot acompanyat
d'un present excel·lent, en el que l'
oferta sincera hi predominava en tot. Us
hem fet prometre que un dia aní-
reu a passar-hi a un chateau
que tenen els amfitrions de Nîmes.

Ahuri ha sortit Sarbe cap a Andorra
on començarà amb la seva feina. L'ofi-
del pit segueix igual, i tots els symptoms
que es presenten, van progressant. Res
més de nou, sino dir-te, com sempre,
que la nostra confiança no minva
en un dia millor, en que podrem
abraçar-nos. Entrenat, adéu!

Math.